

РЕШЕНИЕ

№ 456

гр. Благоевград, 22.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти юли през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

Членове: Анета Илинска
Милена Каменова

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Лилия Масева Въззивно гражданско дело №
20221200500896 по описа за 2022 година

Намери за установено следното:

Въззивното производство е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. Образувано е по въззивна жалба, депозирана от „фирма“ ООД, ЕИК ***, чрез адв. И. И., насочена против Решение № 900264/18.08.22 г., постановено по гр.д.№ 421/21 г. по описа на РС – гр.Сандански.

В жалбата на въззивниците се релевират доводи за неправилност, незаконосъобразност и недопустимост на решението. Поддържа, че направените правни изводи не кореспондират със събраните по делото доказателства, липсват конкретни съображения обуславящи извода на съда, предвид и неправилно очертаната фактическа обстановка. Акцентираща се и върху обстоятелството, че решението е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, по изложени в жалбата съображения.

Иска се отмяна на решението и уважаване на предявения иск като основателен и доказан, като бъдат отчетени изложените във въззивната жалба обстоятелства. Претендират се разноски.

Ответника по въззивната жалба се е възползвал от правото си по чл.263 от ГПК и е представил отговор по въззивната жалба. Оспорва изложените в нея съображения като неоснователни, като се поддържа становище за правилност на първоинстанционният акт.

Трето лице помагач, в подедения отговор по въззивната жалба, изразява становище за неоснователността ѝ и отправя искане за потвърждаване на първоинстанционното решение.

Въззивната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл.259 ал.1 от ГПК от надлежна страна в процеса, имаща интерес от обжалване на решението, срещу валиден, допустим и подлежащ на обжалване съдебен акт.

Пред ОС не са събрани допълнителни доказателства.

Разгледани по същество оплакванията са неоснователни. Окръжният съд изцяло споделя изложените от районният съд мотиви, като счита релевираните във въззивната жалба аргументи за порочност на решението за правно несъстоятелни. Не са допуснати и твърдяните нарушения на съдопроизводствените правила и норми. Не се констатира и нарушение на материалния закон. Изводите на РС са правилни и ОС препраща към тях съгласно разпоредбата на чл.272 от ГПК.

Предявената искова претенция е с правно основание чл. 109 от ЗС.

Искът по чл. 109 ЗС , осъществява в рамките на същата посесорна защита- т.е. в рамките на защита на правото на собственост – защита от гл.т. на възможността титулярът на абсолютното вещно право на собственост да изисква от всяко лице да не пречи на упражняване на съдържанието на правото- а именно владение, ползване и разпореждане с имота. Формите на нарушение могат да бъдат различни и интензивността на засягане правото на собственост на ищеца също може да бъде различна.

С обжалваното решение районният съд, е **ОТХВЪРЛИЛ** като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** иска, предявен от „фирма“ ООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в адрес, представлявано от управителите Д.Т. и Е.Г.К. *против* „***“ ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. П, “О“, ул.“Шосето за София“, представлявано от управителя В. Н. Г. за *премахване на тръбите на газопровод, захранващ Компресорна станция - П*, които преминават през УПИ № 114008 в м.“П“, землището на с. К, общ. П. Решението е постановено при участието на Община П, представлявана от кмета, като трето лице помагач на ответника.

Обсъждането на събрания доказателствен материал, заедно и по отделно, налага извода за правилно установена от РС фактическа обстановка. Поради това и при отсъствието на нови доказателства по см. на чл.266, ал.2 и 3 ГПК, настоящият състав намира за безпредметно подробното преповтаряне на същата и препраща към констатациите на РС.

За пълнота, настоящия съдебен състав счита да изложи и следните допълнителни съображения:

В исковото производство по чл. 109 ЗС собственикът на недвижим имот търси защита срещу всяко трето лице, която макар и да не оспорва правото му на собственик на имота, чрез конкретни действия или бездействия създава пречки за упражняване на правомощията на собственика т.е. препятства или ограничават възможността на собственика да се упражнява правото на собственост определена степен. За успешното провеждане на иска по чл. 109 ЗС не е необходимо да е нарушен конкретна норма на закона , достатъчно е наличие на неоснователни действия, който да пречат на собственика да упражнява правото си на собственост.

От самия текст на разпоредбата на чл. 109 ЗС е видно, че двете задължителни условия за уважаването на иска са: неоснователността на действията на ответника по негаторния иск и създаването на пречки за собственика да упражнява правото си на собственост в неговия пълен обем.

Ако действията на ответника са основателни, няма да е налице хипотезата на [чл. 109 ЗС](#). Същото ще бъде, ако действията са неоснователни, но не създават пречки на собственика. Следователно, за уважаването на този иск във всички случаи е необходимо ищецът да докаже не само че е собственик на имота и че върху този имот ответникът е осъществил неоснователно въздействие /действие или бездействие/, но и че това действие или бездействие на ответника създава за ищеца пречки за използването на собствения му имот по-големи от обикновените /[чл. 50 ЗС](#)/. Преценката за това кои въздействия са по-големи от обикновените и поради това са недопустими, е конкретна по всяко дело.

Освен тези правни постановки, по настоящето дело, съобразно предмета на спора, следва да се отбележи още и това, че правото на собственост се определя в правната доктрина като пълна власт върху вещта, при която титулярът може да иска от всички останали лица да се въздържат от въздействия върху собствената му вещ. Тази пълна власт на собственика **обаче** търпи ограничения, обусловени от необходимостта от зачитане и гарантиране упражняването и на чужди собственически права.

Безспорно е, че ищецът е собственик на УПИ № 114008, находящ се в землището на с. К, общ. П в местността „П“ на основание покупко - продажба.

Спорни са обаче другите предпоставки обуславящи основателността на исковата претенция, а именно неоснователни ли са действията на ответника и пречат ли на ищеца да упражнява правото си на собственост.

Оплакванията на въззивника, очертани и във ВЖ са твърдяни неоснователни действия на ответника, изразяващи се в ползване на незаконно построен през имота на ищеца газопровод, който му пречи да застроява имота. Оплакванията са неоснователни.

Процесния газопровод е законно изграден, което се установява съобразно събраните доказателства и при хронологията посочена в решението на РС. Поради липса на новоустановени факти по делото, въззивната инстанция не счита за необходимо отново да проследява и описва подробната законова процедура, доказана пред първата инстанция, досежно изграждането и узаконяването на процесния имот, поради което препраща към фактическата обстановка констатирана от РС. Факт е, че на 11.10.1990 год. в изпълнение на Заповед на Председателя на ОбНС- П № 1573/ 01.10.1990 год. е стартирала процедурата за определяне на трасе за газопровод ГРС Мулетарово до гр. П, факт е , че трасето на газопровода е трябвало да премине през обработваеми и необработваеми земи на ТКЗС К и ТКЗС П. Установено е и това, че на 15.06.1992 год. с разрешение № 013 от РЦССМ при Инспекция Държавен технически надзор - Благоевград, на основание чл 226, ал. 2 от ЗТСУ (отм.), на А „О П“ е разрешено да извърши строителство „Г на „О П“. През м. октомври 1998 год. на основание чл. 21, ал. 1 от Закона за опазване на земеделските земи и чл. 37, ал. 1 от ППЗОЗЗ Комисията за земеделските земи е приела Решение № КЗЗ - 6, с което по т. III е

утвърдила площадка и трасе на разпределителен газопровод от компресорна станция в с. Р на МГ за Република Г до О гр. П, променила е предназначението в съответствие с § 2 от ДР на 3033 на земеделската земя, върху която е започнало или е извършено строителство като са представени проектите за изграждане на разпределителен газопровод, парцеларен план, ситуация, парцеларен план на Кранов възел, парцеларен план на площадка, парцеларен план на газопровода от Компресорна станция до О П с координати на чупките, които са одобрени от МЗХР - комисия за земят. На 05.11.2003 год. Община П е издала Акт за узаконяване № 22, с който на основание § 184, ал. 5 от ЗУТ е узаконила Обект“ Разпределителен газопровод“ с подобекти „Площадков газопровод“ , „Газомерен пункт“, „Кранов възел“, преминаващи през землището на с. Р и землището на с. К на името на „** О П“ ООД.

На 12.12.2003 год. от Държавна Агенция за Метрология и Технически надзор е било издадено разрешително № 389 за експлоатация (функциониране) на разпределителен газопровод от Компресорна станция П до О П, собственост на „** О П“ ООД. На 15.12.2003 год. Общинска служба „Земеделие и гори“ - гр. П е издала удостоверение в уверение на това, че трасето на „Разпределителен газопровод“ до „О П, преминаващи през землище на с. Р и мезлище на с. К е отразено в картата на възстановената собственост на съответните землища. На 15.09.2004 год. с разрешение № СТ-12 - 370, основание чл. 222, ал. 1, т. 8 и чл. 177, ал. 2 от ЗУТ, ДНСК е разрешила ползването на гореописания строеж. В разрешението е било посочено, че строежът е бил изпълнен в съответствие с одобрените проекти, Акт за узаконяване, издадено от Община П, протокол за от 27.03.2004г. за определяне на строителна линия и ниво на строежи на техническата инфраструктура с констатации от извършени проверки за достигане на контролните нива.

Тоест, следва да се обобщи, че процесното съоръжение-газопровод е изградено по време на действието на ЗТСУ и ППЗТСУ , като е узаконен по време на действието на ЗУТ, като на всички собственици на имоти, през които е преминало трасето на газопровода е извършен въвод във владение с ограничено право на ползване. Нещо повече - с изграждането на газопровода за ответното дружество — енергийно предприятие по смисъла на ЗЕЕЕ и ЗЕ, е възникнало сервитутно право, като „сервитутната зона“ е зоната около енергиен обект върху земя - чужда собственост, в която енергийното предприятие има право на прокарване и право на преминаване при изграждане, поддържане и ремонт на енергийните съоръжения, която е с размери, свързани с изискванията за безопасна експлоатация. А съгласно §26, ал. 1 от ПЗР на действащия Закон за енергетиката възникналите по силата на отменения ЗЕЕ сервитутни права в полза на енергийните предприятия запазват действието си и когато енергийните обекти са съществували към влизането в сила на този закон. Така, заедно с преминаване собствеността на енергийния обект в полза на дружеството е преминало и законовото сервитутно право по чл.60 ал.2 т.1 ЗЕЕЕ/ отм./, даващо право да бъде ограничена, в обичайните за експлоатацията на енергийния обект параметри, собствеността на лицата, притежаващи право на собственост в имота , на който обектът е монтиран.

Сервитутното право , като ограничено вещно право ,е уредно в различни нормативни актове

и касае законово установени ограничения на чуждата собственост. Сервитутното право по ЗЕЕЕ / отм./ , възниква по силата на закона с реализиране на процесния енергиен обект и това право не може да бъде отречено поради месторазположението му. След като се касае до законов сервитут на законов енергиен обект , който съществува и реализира онези функции на системата, от която е неотменна част, то собственикът на вещта, явяваща се „засегнат имот“ следва да търпи действието му, в името на търсения от законодателя баланс между обществен и личен/ частен / интерес. Затова собственикът на имота, през който преминава енергийния обект е следва да търпи ограниченията на собствеността, поради което твърдението му, че от страна на ответното дружество се извършват неоснователни действия, които му пречат да упражнява своето право на собственост, БлОС намира за неоснователно.

Като краен извод са в така посочения смисъл и изводите, и констатациите на първата инстанция, които настоящия съдебен състав счита за правилни такива, и съответстващи на събрания по делото доказателствен материал. Така, тези изводи на първо място се базират, респ. се подкрепят от заключението на в.л. по допуснатата и назначена пред РС съдебно-техническа експертиза, а на следващо място от останалия доказателствен материал.

С оглед на всичко изложено до тук, РС обосновано е счел за недоказани предпоставките от фактическият състав на предявения иск, отхвърляйки като неоснователна предявената искова претенция. Изложените в тази връзка съображения се споделят изцяло от настоящият състав, вкл. и тези игнориращи възраженията на жалбоподателите, тъй като са основани на доказателствата, теорията и константата съдебна практика.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателите пред въззивната инстанция за неправилност на съдебното решение, тъй като не намират опора в закона и материалите по делото. РС е анализирал събрания доказателствен материал, въз основа на което е направил обосновани изводи, обусловили постановяването на обжалваното решение. Обсъждането на останалите доводи е безпредметно, в предвид съвпадението в крайните изводи на двете инстанции.

В контекста на изложеното атакуваният акт се явява правилен и законосъобразен, поради което и на осн.чл.271, ал.1 ГПК ще следва да се потвърди, като на основание чл. 272 ГПК препраща и към мотивите на РС.

Предвид изхода на спора пред настоящата инстанция, на въззиваемата страна се дължат сторените разноски в производството пред ОС, а не и непоискани такива от РС. Разноски се претендират в размер на 5000.00 лева – за заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представения договор за правна защита и съдействие, в който е уговорено и заплатено адвокатското възнаграждение и съобразно приложения списък по чл. 80 ГПК. Направеното възражение от другата страна за неговата прекомерност е основателно. Този размер на възнаграждението, съотнесен към действителната фактическа и правна сложност на делото, материалния интерес и извършените процесуални действия от адвоката, се явява прекомерен и следва да бъде намален, тъй като възнаграждението за осъществяването процесуално представителство , правна защита и съдействие по гражданско дело с правно основание на иска по чл. 109 ЗС, определен в настоящата хипотеза като неоценяем иск,

съгласно чл.7 т.4 на Наредба No 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на 1000лв.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК във вр. с чл.272 от ГПК Окръжният съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 900264/18.08.22 г., постановено по гр.д.№ 421/21 г. по описа на РС – гр.Сандански.

ОСЪЖДА фирма“ ООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в адрес, представлявано от управителите Д.Т. и Е.Г.К. да заплати на „***“ ЕАД с ЕИК *** сумата от 1000,00 /хиляда/ лева - сторени разноси за адвокатско възнаграждение по делото пред въззивната инстанция.

Решението е постановено при участието на Община П, представлявана от кмета, като трето лице помагач на ответника.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____